

[Boligministeren]

ke den til den del af det støttede byggeri, som ungdomsboligbyggeriet jo er. Vi giver kommunen en mulighed for at gøre det, og jeg vil gerne understrege, at det jo er frivilligt, om den ønsker at benytte sig af det, hvis der er det, der i lovforslaget kaldes boligsociale problemer.

Det kan være forskellige økonomiske situationer, som en ung står i, hvor man måske ikke umiddelbart kan honorere de huslejer, som man ellers er forpligtet til ved indflytning. Der kan også være rent sociale problemer. Hvis en kommune – og det er jo trods alt kommunerne, der formentlig er bedst til at vurdere sådanne enkeltssituationer – skønner, at her står en ledig lejlighed, som kommunen vel at mærke i så tilfælde også er parat til at afholde udgifterne for at leje, vil man i et stykke tid kunne overlade den til en sådan person.

Men det, der naturligvis går igen for ungdomsboligerne, er, at den personkreds, der – afhængigt af, hvilken del af lovgivningen vi taler om – er berettiget til at bo der, naturligvis for visse kollegiers vedkommende udelukkende er studerende; for andre, der også har særlige uddannelsesbehov, er det naturligvis den hovedkategori, der skal bo der.

Så vil jeg gerne med hensyn til den stramning af reglerne, der også ligger i forslaget om, at man nu ikke bare *kan*, men *skal* opsig dem, der har fuldført deres uddannelse, sige, at jeg er helt enig i – jeg tror, det var fru Lizzie Lichtenberg, og jeg tror også, nogle af de senere talere var inde på det – at det aldrig har været og aldrig skal være meningen med disse boliger, at de skal være evigtvarende boliger for evighedsstudenter. Det er dem, der opfylder et studieforløb, således som Undervisningsministeriet også i bekendtgørelsen opfatter en studerende person. Det er de retningslinjer, vi agter at følge på dette område, og jeg tror faktisk, at alle vil være enige i, at den slags boliger, der er opført med et specielt behov for øje, nemlig de studerendes behov, ikke skal være, om jeg så må sige, varmestuer for en helt anden kategori af unge mennesker, som i stedet bør søge ud på det almindelige boligmarked og finde sig en lejlighed dér.

Der har været nævnt spørgsmål om regresreglerne. Baggrunden for det er omtalt i lovforslagets bemærkninger. Jeg skal meget gerne udbyde det under udvalgsarbejdet, men det er altså spørgsmålet om at sidestille bl.a. de private

andelsboligers ansvar med entreprenørers ansvar, som vi allerede kender det fra lovgivningen i øvrigt. Det er et forslag, som vi også vil udmønte i overensstemmelse med de retningslinjer, som Landsbyggefonden skal følge i denne forbindelse, og jeg er naturligvis meget parat til at komme nærmere ind på det i udvalget.

Det har været nævnt af nogle af ordførerne, at man måske kunne fristes til at tro på – nogle håbende og andre frygtede det – overskriften: »Afhændelse m.v. af almennyttige boligselskabers ejendomme«. Fru Kirsten Jacobsen sagde: Hurra, hurra! For nu var der virkelig tale om, at man udmøntede det, som fru Kirsten Jacobsen så gerne så, nemlig muligheden for at afhænde de almennyttige ejendomme.

Jeg tror, det har været klargjort for alle, at det ikke er det, dette forslag tager sigte på, men jeg vil gerne sige, at i konsekvens af også den boligpolitiske redegørelse, vi her i efteråret havde til drøftelse, har jeg i Boligministeriet nedsat et udvalg, der arbejder med, hvordan man eventuelt kunne give de lejere, der måtte ønske det – efter samme regler som dem, der gælder for det private byggeri – mulighed for at overtage deres almennyttige bolig enten som ejerbolig eller som andelsbolig. Vi har også opereret med tanken om det, der hed delt ejer-/lejerskab, hvor man måske gradvis kunne overtage sin bolig.

Det er altså et internt arbejde, vi for øjeblikket har i Boligministeriet, og det har som sagt desværre – eller heldigvis, som man nu opfatter situationen – ikke noget at gøre med dette forslag.

Der har fra anden side været sagt en del om de regler, der er gældende for kollegierne. Også her kan jeg sige, at en af de ting, vi er stødt på, er opdelingen i de regler, der gælder for den ældre kollegiemasse, bl.a. det, som står nævnt i forslaget: 4. Maj Kollegierne, og de regler, der gælder for de nyere kollegier. Det har medført, at disse noget ældre kollegier, hvad vi vel nok efterhånden må kalde 4. Maj Kollegierne, har været udsat for at skulle dække nogle omkostninger i forbindelse med deres drift og i forbindelse med deres vedligeholdelse. Det gør, at vi synes, det er rimeligt, at de bliver stillet på samme måde som andre kollegier. Det er baggrunden for dette forslag.

Med disse ord siger jeg tak for den overvejende positive indstilling. Vi er naturligvis parate til at bidrage i Boligudvalget, hvis der er